

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 ianuarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popa Vitalie în numele inculpatului Fugari Samir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014, în cauza penală în privința lui

Fugari Samir Tudor,

născut la 01 iunie 1996, originar și domiciliat pînă la reținere în s. Talmaza, r-ul Ștefan Vodă,

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 13 decembrie 2013 - pînă la 28 mai 2014; (instanța de fond);

2. de la 24 iunie 2014- pînă la 16 septembrie 2014; (instanța de apel);

3. de la 27 noiembrie 2014 - pînă la 28 ianuarie 2015; (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 mai 2014, Fugari Samir a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c),d) Cod penal, la 1 an și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Slobozia din 20 septembrie 2013, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Fugari Samir la 25 octombrie 2013, aproximativ la orele 03⁰⁰- 04⁰⁰, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a deteriorat geamul automobilului de model „BMW 530” cu nr/î A 412 CO, care era parcat în fața blocului locativ din str. Zelinski, nr. 35, mun. Chișinău, de unde pe ascuns a sustras bunuri materiale în valoare de 4456 lei și 700 hrivne ucrainești, echivalentul a 1124 lei, după care cu bunurile

sustrase a părăsit locul infracțiunii, cauzându-i părții vătămate Butnaru Dorin, un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 5580 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința acuzatorului de stat a contestat-o cu apel, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori.

În argumentarea soluției solicitate apelantul a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului este prea blândă în raport cu personalitatea ultimului, considerând că aceasta nu va contribui la realizarea scopului pedepsei penale, deoarece există riscul ca Fugari S. să comită noi infracțiuni în perioada termenului de probă.

În continuare procurorul a menționat că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă nu a ținut cont de faptul că după comiterea acestei infracțiuni Fugari S. a mai comis încă două infracțiuni similare. La fel, instanța nu a luat în considerație comportamentul inculpatului, care s-a eschivat de a se prezenta în instanța de judecată, cauza fiind examinată în lipsa acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014 apelul declarat a fost admis, casată sentința în partea aplicării pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Fugari Samir a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c),d) Cod penal, la 1 an și 8 luni închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, prin cumulul de sentințe, la pedeapsa numită a fost adăugată total, pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Slobozia din 20 septembrie 2013, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 2 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat, că instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, probele au fost apreciate în modul corespunzător, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 186 alin.(2) lit. c),d) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a conchis că, pedeapsa stabilită inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este prea blândă și nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale, iar instanța de fond la numirea acesteia nu a

ținut cont de persoana inculpatului, care anterior a fost atras la răspundere penală pentru infracțiuni similare, unde fiind condamnat prin sentința Judecătorei Slobozia din 20.09.2013, la 4 luni închisoare, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de probă de 1 an, a comis infracțiunea în cauză doar la o lună după condamnare, fapt ce în opinia Colegiului denotă că dânsul este predispus să comită infracțiuni, iar pedepsele non privative de libertate nu au efecte de corectare a inculpatului

În continuare, Colegiul penal deși a reținut în sarcina inculpatului circumstanța excepțională prevăzută de art. 79 Cod penal, „*comiterea infracțiunii în vîrsta minoratului*” a conchis că în privința acestuia urmează a fi aplicată o pedeapsă privativă de libertate ținînd cont de faptul că inculpatul nu este angajat în cîmpul muncii, iar din activitatea sa de a sustrage a făcut o îndeletnicire.

În consecință instanța de apel a conchis că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse privative de libertate.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel cu recurs ordinar a contestat-o avocatul Popa Vitalie în numele inculpatului, care invocînd temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită, casarea deciziei contestate cu menținerea sentinței instanței de fond, argumentînd că în pofida faptului că în acțiunile inculpatului au fost stabilite un cumul de circumstanțe atenuante și una excepțională precum minoratul persoanei care a săvîrșit infracțiunea, și nefiind stabilite careva circumstanțe agravante, instanța de apel ignorînd prevederile art. 75 alin. (1), (3) 76 alin. (1) lit. b), c), f), 78 alin. (1) lit. a) alin. (5), 79 alin. (1) și 90 alin. (11) Cod penal, i-a stabilit lui Fugari S. o pedeapsă nejustificat de aspră, în limitele maxime aplicabile minorilor pentru astfel de infracțiuni.

Consideră că soluția instanței de apel contravine principiilor și normelor de individualizare a pedepsei, iar în privința lui Fugari S., care, fiind minor a comis în termenul de probă o infracțiune mai puțin gravă, ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin personal și familial este posibilă stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, menționînd că instanța de apel i-a stabilit inculpatului o pedeapsă

echitabilă în raport cu fapta comisă, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Instanța de recurs, potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Recurentul, în recursul declarat invocă ca temei pentru recurs prevederile pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legii.

Prin urmare, instanța de recurs atestă că, autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, dar critică decizia instanței de apel numai referitor la excluderea prevederilor art. 90 Cod penal - condamnarea cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

Colegiul, consideră că temeiul pentru recurs semnalat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei stabilite, conform sancțiunii articolului în baza căruia Fugari S. a fost condamnat.

Reieșind din prevederile art.414-415 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și este în drept de a casa sentința parțial sau total, și pronunțând o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

În cauza dată, instanța de apel a îndeplinit aceste prevederi ale legii.

Analizând decizia contestată, Colegiul penal conchide că instanța de apel

judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, concluzionînd că prima instanță la stabilirea termenului și modului de executare a pedepsei inculpatului nu a ținut în deplină măsură cont de toate criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal, în special de persoana celui vinovat, care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, și care a comis o nouă infracțiune în termenul de probă.

La acest capitol, Colegiul penal ține să menționeze că, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și cu *periculozitatea infractorului*.

Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de alin. (1) art. 75 Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsa luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, *persoana celui vinovat*, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, după ce a stabilit pedeapsa, continuînd operațiunea de individualizare a executării pedepsei stabilite, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Suspendarea condiționată (art. 90 Cod penal), ca mijloc de individualizare a executării pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lîngă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa

stabilită.

Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În acest context, instanța de recurs notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a executării pedepsei.

Altfel spus, executarea pedepsei devine condiționată de conduita condamnatului, iar în caz de nerespectare a condițiilor, ea poate fi revocată.

Instanța de recurs ține să menționeze că în speța discutată, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel just a concluzionat că prima instanță numindu-i lui Fugari S. o pedeapsă condiționată, prevăzută de art. 90 Cod penal, nu a ținut cont de persoana acestuia, care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare și fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii cu suspendarea executării acesteia a comis o nouă infracțiune în termenul de probă, fapt ce denotă că pedeapsa non privativă de libertate aplicată anterior inculpatului nu a avut efect de corectare a acestuia.

Totodată, Colegiul penal, respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de apărare referitor la faptul că instanța de apel a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În speța Fugari S. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal. Sancțiunea normei penale nominalizate prevede pedeapsa închisorii pe un termen de până la 4 ani.

Prin urmare, instanța de apel ținând cont de faptul că inculpatul la data săvârșirii infracțiunii nu a atins vârsta de 18 ani, în conformitate cu prevederile art. 70 alin. (3) Cod penal, i-a stabilit pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare.

Ținând cont de toate circumstanțele prezente în speță, Colegiul consideră, întemeiată concluzia instanței de apel, referitor la faptul că prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ce

ar permite aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, iar corectarea ultimului este imposibilă fără izolarea de societate.

Așadar, Colegiului penal, statuează că pedeapsa închisorii și modalitatea de executare a acesteia aplicată inculpatului, a fost stabilită și individualizată corect, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Din considerentele enunțate, Colegiul, constată că pedeapsa stabilită de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Rezumînd cele expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorii de drept ce ar afecta hotărîrea atacată sub aspectele invocate, astfel ajunge la concluzia că recursul este inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popa Vitalie în numele inculpatului Fugari Samir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014, în cauza penală în privința lui *Fugari Samir Tudor*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată la 18 februarie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti